

JAROSLAV HILBERT:

Rolnická hymna.

Na hroudě jsem zrozen, s tou hroudou jsem rost, a moje je, moje ta země! Ať ofu jí v potu, ať práce jsem prost, vždy k srdci to mluví z ní ke mně, Kde že je lásky oddanost rudá, jako je má pro rodný lán? Dva jsou, kdož srostli, rolník a půda, Čechy a český venkovan!

Svůj dávám ti život, svůj dávám ti vznět, ty odplicíš práci, jak třeba, a oba tak od věků držíme svět, my, kteří mu neseme chleba! Co že však za to k nebesům mává, zatknuto hrde ve svůj lán? Zelený prapor, rolníka práva, práva, jichž dohlý venkovan!

Vy chcete je popít, vy chcete je rvát, boj, přes vás jdem za svojí metou! He, šiky tu naše, vy zříte je stát, váš odpor již pro vždycky smetou! Myslíte snad, že zmáte nás zloba, že bude váš ten zemský lán? Venkov již vstává, rolníka doba, doba, kdy svým je venkovan!

Hymna výše otištěná poctěna byla cenou 100 korun. Konkurs na rolnickou hymnu vypsál před časem pražský, rolnický denní list 'Venkov'. Měla to býti básně, v níž velebeny měly býti zásluhy rolnictví o rodinu, národ a vlast. Básně tu bude se moci též i zpívat.

OTAKAR CHARVAT:

Home, Sweet Home...

Česko-americká povídka.

"Touha po domově?"

"Ano, nostalgii!"

Zalman, který až dosud klidně naslouchal hovoru obou přátel, kteří za nedělního odpoledne přišli k němu na besedu, usmál se. Až dosud neřekl ani slova, nechtěje se míchat do debaty, již mezi sebou oba přátelé vedli. Šlosař obhajoval nostalgii, touhu po domově a mluvil o veliké její síle, kdežto Kaplíř, považuje ji za slabost, učinil si z ní terč svých vtipů.

"Dovolte!"

Oba debatující ohlíželi se po Zalmanovi, který je tak náhle přerušil. Zapáliv si uhaslý doutník, otázal se:

"O čem vlastně tak prudce debatujete? Mluvíte jaksi nejasně, nerozuměl jsem!"

"O touze po domově, jež časem člověka sevře. Každého sevře, i toho, jenž o sobě tvrdí, že domovem mu je celý svět. Nepocítil jste v životě často touhy po domově?" řekl Šlosař.

"Nostalgii... touha po domově," řekl rozpačitě Zalman. "Ne, ne, té neznám. A pokud paměť má sahá, neznal jsem ji. A proč také?... Znáte oba život můj ve staré vlasti a víte, co jsem zakusil... Trochu bídy a hladu... Neměl jsem pro strýce dosti slov k díkům, když mne z toho života vytrhl a vzal sebou do Ameriky. A zde — až dosud — nemohl jsem si stěžovati. Jiná zem... jiné poměry... K čemu budit v sobě touhu po domově? K čemu ztrpčovati si chvíle? Ne, přátelé, neznám touhy po domově!"

Domluviv, Šalm usmál se úsměvem sebevědomého řečníka, který je si vědom, že učinil na posluchače jistý dojem.

Oba přátelé na okamžik zamkli. Šlosař pozoroval zadumaně obličej bělavého dýmu a tiše si skrze polacené zuby pohvizdoval. Kaplíř roztržitě prohlížel obrázky anglického denníku, kde na okamžik našel cosi hodně zajímavého. List rozepsal se o kterési české obchodnici, která začíná s pětadvaceti

dollary v devatenácti letech domohla se jmění více než třiceti tisíc dolarů. List rozepsal o nevšední její pílí, znamenitém obchodním duchu a zajímavou historií doplnil několika obrázky.

Kaplíř se spokojeně usmál. Ukazuje přátelům zajímavý článek, zavola:

"Nu, i ta má přičinnu k touze po domově?"

Šlosař mlčel. "Nu, nemám pravdu? Mluv, zastane lehkých a citlivých srdcí, rozbolestněných ztrátou vlasti, zastane slabochů, kteří nedovedou se zřítí do nových poměrů, Šlosaři, králi melancholiků, tedy mluv!"

A rozesmál se svým vtipům, pokradmo pozoruje Šlosaře, kterého považoval za poraženého.

"Nevěřil jsem v sílu touhy po domově, ale v životě přihodil se mně případ, který o síle její mne přesvědčil. Chcete-li, mohu o tom vyprávěti."

A opřev se o lenošku židle, počal vyprávěti.

...

Bylo nás pět... Nevím, jak jsme se sešli, ale vím, že přihnuli jsme k sobě všichni upřímným přátelstvím. Bydli jsme pohromadě. Tři z nás zaměstnáni byli v krejčovně, jeden byl strojíkem a já tehdy vyučoval českou školu, protloukaje se tím životem všeelijak. Ale vzdor tomu líbilo se mně tu, poněvadž byla tu už tehdy dosti silná česká kolonie a veselo tu bylo dost a dost. I ostatním se tu líbilo, poněvadž vydělali peněz tolik, že mohli dopřáti si všeho a ještě pěknou částku uschovati.

Byl mezi námi slabý, stále nemocný mladík, který v Americe nedlel více, než asi dvě léta. Byl krejčím a říkali jsme mu Myška, ač nevím, bylo-li to právě jeho jméno. Měli jsme jej všichni rádi pro jeho milou, upřímnou povahu a dobré srdce, jež nikomu neublížilo.

Byl ve společnosti nesmělý a promluvil-li někdy několik slov, hned v zápětí každého odprošoval. Nikdy nesmáli jsme se mu pro tu jeho nesmělost, ač mnohému často výsměch tanul na jazyku. Jeho milý, téměř dětský pohled každého dojal, takže neodvážil se říci o něm nic urážlivého.

Byl sirotkem. Opouštěje vlast, neměl tam živé duše, o níž by mohl říci, že je mu přítelem.

Nikdy neslyšeli jsme jej, že by mluvil o vlasti, nikdy po ní nezatruchlil, nikdy na nikoho v ní nevzpomínal. I my o ní málo mluvili, poněvadž vzpomínka na ni u jedněch budila posměch, u druhých nesmírnou bolest...

Jednou všichni účastníci jsme se zábavy, kterou uspořádal kterýsi český spolek. Všichni bavili jsme se dobře. Myška seděl mezi námi, jako obyčejně nemluvný. Zdálo se nám, že cítí tichou radost při pohledu na veselý ruch a rej kolkolem, že svižná píseň křídlovky působí konejšivě na jeho srdce...

A pojednou hudebníci zahráli sládečnou 'Home, Sweet Home... Domove, sladký domove...' Zalkala křídlovka, zaplakaly housle, piano zadunělo v smutečném tonu.

Nechtělo se mně již do tance a usedl jsem vedle Myšky. Nepovšiml jsem si ho z počátku, ale pojednou pozoruje u něho podivné chvění, zadíval jsem se mu do tváře... A zhroutil jsem se... Nemocné, začervenale oči plály podivným leskem a bílá, chorobná tvář měla jakýsi nezvyklý výraz. A třásl se, tak jako osyka se třásí...

Po chvíli uchopil mě za ruku a zavola: "Prosím vás, doveďte mě domů..."

Lekl jsem se výrazu jeho očí i tváře a ochotně jsem mu vyhověl. Když došli jsme domů, poradil jsem mu, aby si ulehl. Uposlechl a lehl si. Byl rozpálen, oči plály mu horečně a na čele leskl se mu pot...

Přitáhl jsem lampu. "Rozsvěťte, prosím vás rozsvěťte!" zahovořil slabě a utkvěl na mé tváři prosebným pohledem. "Je mně tak úzko v té tmě."

Vyhověl jsem mu. Proč bych nevyhověl. V té chvíli vyhověl bych mu byl snad ve všem, snad bych nic nepovažoval za nemožné.

Zdál se býti na okamžik klidnějším. Po chvíli vztáhl ruku svou po mě a vrle mi ji stiskl. Tu teprve povšiml jsem si, jak je hubená a kostnatá.

"Prosím vás, odpusťte mně," zahovořil po chvíli bojácně. — "Jsem divný, vidíte! Ale nemohu za to. Víte, ta píseň mne tak dojala. Domove, sladký domove... a kde mám já domov? V té chvíli jsem si vzpomněl na naše hory... na tu chalupu pod ořechovými stromy, kde jsem se narodil... Na Čechy jsem si vzpomněl... Home, Sweet Home... Zdálo se mně, že mne srdce pukne při té písni... Nikdy před tím nepocítil jsem takovou touhu jako právě dnes... Víte dobře, že jsem nemožným, že snad nikdy nevidím svých drahých Čech... Ach, odpusťte, nemohu za sebe... Domove, sladký domove... ach, ta píseň..."

A potom se rozplakal. Bože, jaký to byl pláč... To neplakala jenom tvář, celé tělo plakalo. V té chvíli vrátili se soudruzi. Upozornil jsem je, aby byli tiši. Shromáždili jsme se kolem jeho lůžka. A on stále volal po svých drahých Čechách, stále naříkal, že nespátí svého domova... A plakal, stále usedavě plakal...

Oh, jak nám bylo... Plakali bychom také, kdybychom nestyděli se druh druhá.

Potom požádal nás chvějícím se hlasem, abychom mu zazpívali tu píseň, jež jej tak dojala...

A my zpívali... Zpívali jsme, jedni překrucující často slyšená anglická slova žalostně písně, jedni neznající slova, jen přízvukovali. Zpívali jsme, dívající se na svého druhá, který se jaksi uklidňoval.

Když dozněla naše píseň, Myška vstal namahavě na své posteli a poděkoval nám... A usmál se... Něco předsmrtného bylo v tom úsměvu. Potom se upokojil.

Ulehli jsme. Ráno odešli jsme všichni za svým povoláním. Myška spal, když jsme odeházeli. Byla toho dne sobota. Ani jsem nezapočal vyučování, když přišlo za mnou děvče naší bytné a vyřizovalo, že matka její prosí, abych přišel na chvíli domů.

Šel jsem. Bytná uvítala mne jen pohledem. Ukázala na Myškovo lůžko a v té chvíli spatřil jsem v její očích slzy.

Myška byl mrtev... Ležel klidně a v tváři měl onen úsměv, který vzbudila na ni píseň, naše píseň, již zpívali jsme my, čtyři jeho spoludruzi, netušíce, že je to píseň pohřební...

Home, Sweet Home...

...

Šlosař umkl. Na okamžik zavzdího ve světnici ticho.

"Chápete?" zahovořil po chvíli Šlosař. "Nuže, nevěříte ještě v sílu touhy po domově?"

Nikdo neodpověděl. Oba naslouchající jaksi rychleji začlyali ze svých doutníků a na okamžik ponořili ve své myšlenky...

HOTEL PRAGUE

ČESKÝ HOSTINEC U MĚSTA PRAHY

na rohu 13. a William ul., Omaha.

Čistě a pohodlně zařízené pokoje pro cestující, opatřené úplně novým nábytkem a elektrickým světlem, jakož i výborná česká strava a vzorná obsluha. V hostinci obdržíte výtečný Storzův ležák, nejlepší druhy vín a likérů a nejjemnější doutníky.

Krajané, zavítáte-li do Omahy návštěvou, ubytujte se v hotelu Praha a ušetříte nejen peněz, ale zbavíte se všelikých nesnází. O hojnou přízeň krajanů žádá

Tel. A 1814. 25tf JOSEF MARUŠÁK.

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj oblíbí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvové pivo, jest lehké, perlicí se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody—není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb nezdravá. Není to laciné pivo v nižádném smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se fádnyými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvičkách kvartových neb pintových. Objednejte si u svého obceřadníka aneb telefonem.—Tel. Omaha 1542; So. Omaha 8

JETTER BREWING CO., vaří a lahvuji výborné pivo SOUTH OMAHA NEB.

Willow Springs Pivovar

dává

ZELENÉ "TRADING STAMPS"

Za \$3.00 zelených Trading Stamps a každou bednou

STARS & STRIPES (2 tucty pintových lahví) —cena

\$1.25

Za \$5.00 zelených Trading Stamps a každou bednou

STARS & STRIPES (2 tucty kvartových lahví) —cena

\$2.25

Pamatujte! Kromě toho, že dostanete nejlepší lahvové pivo, dostanete též dvojnásobnou hodnotu v zelených "Trading Stamps."

1407 Harney Street.

Objednejte si poštou neb telefonem Douglas 1306 nebo 1685.

Metz Bro's Brewing Co.

Nejstarší pivovar v Omaze.

TELEFON DOUGLAS 110.

Vaří nejlepší pivo soudkové i lahvové na celém světě.

Riley Brothers Co.

VELKOOBCHODNÍCI

Likéry a doutníky

Old Military Rye --- Diamond R Rye N. B. Archer Bourbon.

1118 Farnam St. OMAHA.

A. N. Frick & Son Co.

Velkoobchodníci a importéři

LIHOVIN a LIKÉRŮ.

Nástupel firmy: L. Kirscht Sr., Frick Verboha.

Tel. 544.

1001 Farna, ul., Oma...